

[Schlüter.]

det, PP II-prognosen fortæller vi ellers vil havne i. Fortsætter udviklingen, så vil jo antallet af personer, der er afhængige af indkomst fra det offentlige, frem til 1987 stige med 700.000 mennesker. Vi kan lige så godt se i øjnene, at det er vi nødt til at forhindre, for vi kan ikke klare det danske samfund på den måde. Det er helt uacceptabelt. Derfor må vi sikre gennem principmølgninger i vor lovgivning, at et større antal mennesker kan være til rådighed for job ude i erhvervslevet. Denne kæmpeopgave må vi i gang med ved siden af den løbende lovgivning. Vi må have brudt det gamle mønster, at de offentlige udgifter altid stiger som med en naturløvs uafvendelighed, og det klarer vi ikke uden afgørende ændringer også ud over det, der er aftalt i forbindelse med besparelserne for nylig inden for både uddannelsen, sundhedsvæsenet, den sociale sektor og trafikinvesteringerne.

Herefter vender jeg mig til de problemer, som bliver aktuelle om få uger. Der føres nu overenskomstforhandlinger, og deres resultat bliver helt afgørende for det danske samfunds økonomiske sundhed. Allerede i februar forelagde det konservative folkeparti en samlet plan for en økonomisk politik, der skulle give en vis fasthed gennem skattelettelser i stedet for forøgelse af papirindkomsterne. Det sidste viser sig jo gang på gang at være til ingen verdens nytte. Allerede i foråret skulle man have tilrettelagt en indkomspolitik, hvor der fandt en sikker kombination sted af regeringens og arbejdsmarkedets økonomiske tilrettelæggelse. Nu skal vi videre. At få løst de nærmeste måneders problemer afhænger bl. a. af, at politikere og organisationsledere lader være med at falde på halen, bare fordi nogle få på yderfløjene ophidser til klassekamp og uro, så de derved kan få større indflydelse, end de plejer på valgdagene, hvor hver mand har én stemme. Det afgørende er, om vi kan tilrettelægge en kombination af vor virksomhed på Christiansborg, i folketing og regering, og på

arbejdsmarkedet, så vi fører reallønspolitik i stedet for pengelønspolitik.

Det, vi må interessere os for, er naturligvis i første række, at parterne søger selv at føre deres forhandlinger til en slutning, der er tilfredsstillende. Hvis det ikke lykkes, ja, så bliver det folketingets ansvar under svære vilkår at føre en indkomspolitik igennem ved lov. Derfor synes jeg, det skal siges til arbejdsmarkedets parter, at de nu har en stor chance, og at de overlader folketinget et stort ansvar, hvis det mislykkes for dem selv.

Jeg mener, folketinget har skabt en fortræffelig forudsætning for forhandlingerne. Det er nu første gang, man kan forhandle nye overenskomster i det lys, at der er sikkerhed for en væsentlig skattelettelse, som starter straks de nye overenskomster træder i kraft, ja, i virkeligheden nogle måneder forinden. Den chance må arbejdsmarkedets parter tage til sig og udnytte.

Må jeg sige til sidst: ved siden af de store økonomiske problemer er der mange andre sider i samfundsudviklingen, folketinget må finde tid til at drøfte og finde løsninger på. Vi drøfter nok i alt for høj grad bare økonomi og teknik. Der er store områder i samfundslivet, som bør interessere os lige så meget. Jeg tænker på udviklingen i vor folkeskole, og jeg tænker på udviklingen i al højere uddannelse. Hvis man kan sige, at der mangler styring over den danske økonomi, så kan det siges med mindst lige så stor ret, at der mangler sikker styring og håndfast ledelse overalt i vort uddannelsessystem. Derfor vil vi gerne fra det konservative folkepartis side invitere folketinget til, at vi finder tid nok, også i den kommende travle vinter, til at sørge for, at vi får fastlagt nogle udviklingstendenser overalt i vort undervisningssystem, som befolkningen har lyst til at vedkende sig. Der skal eksperimenteres, der skal fornys, der skal hele tiden ske en udvikling, men det er også vigtigt, at vi sørger for, at tingene i vor folkeskole, på vore universiteter og overalt, hvor der undervises, er i harmoni med, hvordan almindelige men-